

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 54/2026-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], zastúpeného DEDÁK & Partners, s. r. o., Suché mýto 1, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín č. k. 20C/63/2024-275 z 8. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. decembra 2025 (v znení jej doplnenia zo 16. januára 2025) domáha vyslovenia porušenia základného práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 14 bodu 1 Prílohy č. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach uznesením okresného súdu uvedeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a žiada náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi ako žalovanému bola podaná žaloba žalobcom – obchodnou spoločnosťou FARDOUS PARTNERS správcovská, k. s., správca úpadcu UNISTAV Bojnice spol. s r. o. v konkurze (ďalej len „úpadca“), ktorou sa domáhal, aby súd zaviazal sťažovateľa zaplatiť 271 159,95 eur spolu s úrokom z omeškania z titulu bezdôvodného obohatenia, ktoré mal sťažovateľ získať na úkor úpadcu prijatím platieb na svoj súkromný účet odberateľov úpadcu za stavebné práce od novembra 2014 do decembra 2019.

3. Okresný súd rozhodol o podanej žalobe tak, že na pojednávaní konanom 3. júna 2025 vydal na návrh žalobcu rozsudok pre zmeškanie žalovaného, ktorým žalobe o splnenie povinnosti v plnom rozsahu vyhovel a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Sťažovateľ podaním z 5. augusta 2025, podaným na pošte 8. augusta 2025 a doručeným okresnému súdu 11. augusta 2025, podal proti rozsudku pre zmeškanie odvolanie, ktorým sa domáhal zrušenia rozsudku pre zmeškanie z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie takého rozsudku. Sťažovateľ zároveň požiadal o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania proti uvedenému rozsudku, čo odôvodňoval vážnymi zdravotnými problémami, ktoré mu neumožňovali prihlásiť sa do elektronickej schránky a podať odvolanie v zákonnej lehote. Sťažovateľ argumentoval tým, že v posledný deň lehoty na podanie odvolania (24. júla 2025) náhle ochorel chorobou COVID-19 s veľmi vážnymi sprievodnými komplikáciami, ktoré mu neumožňovali urobiť úkon včas. Zmeškanie lehoty tak podľa sťažovateľa nastalo z ospravedlniteľného dôvodu.

5. Okresný súd napadnutým uznesením návrh sťažovateľa na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania zamietol. Z obsahu predloženej lekárskej správy z 5. augusta 2025 nevyplývalo, že by ošetrujúca lekárka otestovala sťažovateľa na COVID-19 a vychádzala len z tvrdení sťažovateľa o jeho príznakoch z 24. júla 2025. Sťažovateľ nepredložil ani potvrdenie lekára o svojej práceneschopnosti z 24. júla 2025. Z vyjadrenia žalobcu navyše vyplynulo, že sťažovateľ 30. júla 2025 a 31. júla 2025 podpísal dodatky k pracovným zmluvám s rôznymi zamestnávateľmi, a to aj mimo jeho trvalého bydliska. Okresný súd preto dospel k záveru, že podmienky pre odpustenie zmeškanej lehoty stanovené v § 122 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v predmetnej veci neboli splnené. Sťažovateľ totiž vierohodne nepreukázal, že práve v posledný deň lehoty na podanie odvolania skutočne náhle ochorel a že išlo o také závažné ochorenie, ktoré mu znemožnilo podať odvolanie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ namieta, že postup všeobecného súdu pri posudzovaní jeho návrhu podľa § 122 CSP bol poznačený neprimeraným a nadmieru formalistickým prístupom. Sťažovateľ si je vedomý, že § 122 CSP predstavuje výnimku z riadneho chodu procesných lehôt a že na odpustenie zmeškanej lehoty neexistuje právny nárok. Namiesto materiálneho posúdenia však okresný súd aplikoval § 122 CSP výlučne formálne, rigidne a sankčne. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia sa javí, že všeobecný súd posúdil vec tak, akoby ospravedlniteľný dôvod bolo možné preukázať len potvrdením o dočasnej pracovnej neschopnosti alebo lekársnym dokladom vystaveným priamo v rozhodný deň. Všetky ostatné relevantné okolnosti – vrátane lekárskej správy vystavenej bezprostredne po zlepšení zdravotného stavu sťažovateľa a bezodkladného podania návrhu podľa § 122 CSP spolu s odvolaním – nedostali náležitú váhu.

7. Arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia sa podľa názoru sťažovateľa prejavila v tom, že súd urobil zásadné skutkové závery o zdravotnom stave sťažovateľa bez akéhokolvek odborného podkladu, bez odbornej spôsobilosti a v rozpore s predloženými dôkazmi. Súd svojvoľne dospel k záveru, že sťažovateľ 24. júla 2025 netrpel zdravotnými komplikáciami, ktoré by mu bránili podať odvolanie, hoci žiadny z vykonaných dôkazov takýto záver neumožňuje. Rovnako svojvoľné je aj vyvodenie záveru, že podpis pracovných dokumentov s odstupom niekoľkých dní po tvrdenom ochorení sťažovateľa „preukazuje“, že sťažovateľ chorý nebol. Sťažovateľ poukazuje na to, že k podpisu dokumentov došlo približne šesť dní po akútnom zhoršení zdravotného stavu.

Časový odstup a povaha týchto úkonov však neumožňujú rozumne vyvodiť záver o neexistencii ochorenia v rozhodný deň; skôr nasvedčujú tomu, že zdravotný stav mohol byť v čase podpisu dodatkov stabilizovaný natoľko, aby umožnil vykonanie jednoduchých formálnych úkonov, nie však nevyhnutne aj kvalifikovanú prípravu a podanie procesného úkonu v posledný deň zákonnej lehoty.

8. Všeobecný súd namiesto toho, aby dôkaz v podobe lekárskej správy od ošetrojúcej lekárky vystavenej bezprostredne po tom, ako mu jeho zdravotný stav umožnil osobné vyšetrenie, posúdil v kontexte jeho povahy a reálnych možností sťažovateľa, vyvodil z neho závery v jeho neprospech. Súd tak neprípustne odmietol jediný dôkaz, ktorý sťažovateľ mohol objektívne predložiť len preto, že bol vystavený niekoľko dní po akútnom ochorení. Okresný súd zľahčil význam lekárskej správy tým, že ju označil len za záznam z kontrolného vyšetrenia. Skutočnosť, že vyšetrenie prebehlo 5. augusta 2025 ako „kontrola“, neoslabuje podľa sťažovateľa dôkaznú silu správy.

9. Sťažovateľ ďalej namieta, že postupom okresného súdu došlo k neprimeranému zásahu do jeho základného práva na prístup k súdu. Extrémne formalistickým a arbitrárnym výkladom § 122 CSP okresný súd úplne znemožnil sťažovateľovi prístup k odvolaciemu konaniu, v dôsledku čoho sa rozsudok pre zmeškanie stal definitívnym bez toho, aby sa súd zaoberal vecnou správnosťou nároku žalobcu.

10. Napokon sťažovateľ uvádza, že okresný súd svojím postupom porušil zásadu kontradiktórnosti a rovnosti zbraní, pretože rozhodol na základe vyjadrenia žalobcu z 29. septembra 2025. Toto vyjadrenie mu nebolo doručené v čase, keď sa k nemu mohol účinne vyjadriť, ale až spolu s vydaným napadnutým uznesením. Sťažovateľovi tak bolo znemožnené reagovať na rozhodujúce skutkové tvrdenia žalobcu, najmä vo vzťahu k podpisu pracovných dokumentov, k interpretácii obsahu lekárskej správy a k údajom o absencii práceneschopnosti vo výplatnej páske.

11. V doplnení ústavnej sťažnosti doručenom ústavnému súdu 16. januára 2025 sťažovateľ na podporu svojich tvrdení uvádza judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), konkrétne rozsudok 11. 12. 2025 vo veci Nejjar proti Švajčiarsku (sťažnosť č. 9087/18). V tomto rozsudku ESLP posudzoval situáciu, v ktorej vnútroštátne orgány uplatnili voči sťažovateľke procesný mechanizmus (fikciu späťvzatia odporu proti trestnému rozkazu) tak, že to viedlo k nadobudnutiu právoplatnosti rozhodnutia vydaného v zjednodušenom konaní bez akéhokoľvek vecného súdneho preskúmania, a to na základe striktného formalistického prístupu. Sťažovateľ poukazuje na závery ESLP, podľa ktorých mu neprináleží posudzovať pravdivosť alebo dôveryhodnosť ospravedlnenia; postačuje, že sťažovateľka sa dobrovoľne nevzdala svojho práva na súd.

12. Sťažovateľ sa domnieva, že *ratio decidendi* rozsudku Nejjar je na jeho vec plne použiteľné, hoci ide o civilné konanie, pretože obdobný účinok mala v jeho prípade formalistická aplikácia § 122 CSP, ktorá viedla k definitívnej strate možnosti vecného preskúmania bez toho, aby sa sťažovateľ svojho práva na súd dobrovoľne vzdal.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti považuje za potrebné poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomocí všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony, a pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (napr. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). Ústavný súd touto optikou posudzoval aj sťažovateľom označené zásahy do jeho základných práv a slobôd.

14. V uvedenej veci sťažovateľ odôvodňoval zmeškanie lehoty na podanie odvolania proti rozsudku pre zmeškanie svojou náhlou zdravotnou indispozíciou (COVID-19), ktorá nastala posledný deň lehoty na podanie tohto opravného prostriedku. V podstatnom uviedol, že jeho zdravotný stav obmedzoval jeho schopnosť vykonávať právne úkony vrátane možnosti riadne pripraviť a podať odvolanie a vyžadoval si liečbu. Návrh podal v lehote stanovenej zákonom a pripojil k nemu zmeškaný úkon, ako aj lekárske potvrdenie z 5. augusta 2025. Tvrdenie sťažovateľa o jeho náhlom ochorení podporené priloženou lekárskou správou, ktorá bola vystavená o ďalších 12 dní, nepovažoval okresný súd za dôveryhodné.

15. Ústavný súd v súvislosti s inštitútom odpustenia zmeškanej lehoty (§ 122 CSP) pripomína, že tento má odstraňovať tvrdosť zákona a má práve reflektovať na rôzne individuálne životné situácie, pre ktoré strana môže procesný úkon zmeškať. Na druhej strane nemôže byť tento inštitút zneužitý na legitimizáciu nedbanlivosti procesnej strany. Rozhodne nemožno spochybňovať význam formalít a podmienok konania, ktoré musia byť dodržané v konaní pred súdmi. Tieto obmedzenia a ich výklad však nemôžu neprimeraným spôsobom obmedziť jednotlivca v prístupe k súdu. Preto je potrebné sa pri posudzovaní splnenia formálnych podmienok a náležitostí konania vyhnúť prehnanému formalizmu, ale aj prehnanej pružnosti, ktorá by viedla k spochybneniu určitých procesných pravidiel (II. ÚS 519/2025). Zmyslom tohto ustanovenia je ochrana práv strany sporu. Zároveň ide o mimoriadny úkon, pretože odpustením zmeškania lehoty sa narúša právna istota sporových strán, ktorých sa rozhodnutie týka.

16. V prejednávanej veci v podstatnom ide o posúdenie toho, či preukázanie náhlejšej zdravotnej indispozície sťažovateľa, ktorú mala preukázať dodatočne vystavená lekárska správa, postačuje na odpustenie zmeškanej lehoty procesného úkonu. Ústavný súd v tomto smere nespochybňuje, že komplikácia v podobe náhleho zhoršenia zdravotného stavu by nemohla byť dôvodom na odpustenie zmeškanej lehoty. Napriek tomu je na subjekte, ktorého sa dôvod na odpustenie zmeškania lehoty týka, aby ho aj hodnoverným spôsobom preukázal. Totiž, dôkazné bremeno týkajúce sa dôvodu zmeškania lehoty, ako aj včasnosti podania žiadosti o odpustenie zmeškanej lehoty zaťažuje žiadateľa (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2022, 477 s.). Subjekt, ktorý nepriloží dôveryhodné dôkazy na preukázanie prekážky, v dôsledku ktorej zmeškal lehotu, spolu s návrhom na odpustenie jej zmeškania, sa nepochybne vystavuje riziku, že konajúci súd rozhodne bez týchto dôkazov a návrhu nevyhoví.

17. Keďže pojem „ospravedlniteľný dôvod“ nie je právnou normou definovaný, posúdenie ospravedlniteľnosti dôvodu, pre ktorý strana, zástupca alebo procesný opatrovník zmeškali zákonnú lehotu, je plne v dispozícii všeobecného súdu a dôvod sa vždy posudzuje podľa okolností konkrétneho prípadu (IV. ÚS 384/2022). Ospravedlniteľnosť dôvodu zmeškania sa vždy posudzuje podľa okolností konkrétneho prípadu. O tom, či sú splnené uvedené podmienky, rozhoduje súd na základe preukázaných skutkových okolností, t. j. skutočnosti uvádzané v návrhu na odpustenie zmeškania lehoty treba v konaní preukázať. Dôležitá je však aj relevancia tvrdeného dôvodu zmeškania lehoty, tzn. existencia príčinnej súvislosti medzi tvrdenou skutočnosťou a nemožnosťou uskutočniť predmetný procesný úkon.

18. Z obsahu napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd akceptovateľným spôsobom vysvetlil, ako dospel k záveru o zamietnutí návrhu na odpustenie zmeškanej lehoty. Nemožno súhlasiť s námietkou sťažovateľa, že okresný súd urobil zásadné skutkové závery o zdravotnom stave sťažovateľa bez akéhokoľvek odborného podkladu a v rozpore s predloženými dôkazmi. Pre okresný súd bolo podstatné, že z predloženej lekárskej správy (vystavenej 12 dní od začiatku ním tvrdených vážnych zdravotných problémov) nebolo možné preukázať, že sťažovateľ mal skutočne tie zdravotné problémy, ktoré sám uvádzal ošetrojúcej lekárnici. Lekárska správa obsahovala popis zdravotných problémov, ktoré mali pretrvávajúť aj v posledný deň lehoty na podanie odvolania. Tie však uviedol sám sťažovateľ v rámci vyšetrenia konanom 5. augusta 2025. Nevierohodnosť tvrdení sťažovateľa o jeho náhlom ochorení bola založená ďalej na skutočnosti, že sťažovateľ nešiel na vyšetrenie k lekárovi skôr, ale navštívil ho až po 12 dňoch od začiatku ním tvrdených vážnych zdravotných problémov. Sťažovateľ navyše netvrdil, že by aspoň telefonicky lekárnici oznámil svoje ochorenie a že ju požiadal o predpis liekov na vyliečenie jeho zdravotných problémov a nepredložil ani potvrdenie lekára o jeho práceneschopnosti z 24. júla 2025, prostredníctvom ktorého sa obdobné situácie bežne preukazujú. Okrem uvedenej lekárskej správy sťažovateľ nepredložil iné dôkazy na preukázanie jeho tvrdení ani nenavrhol vykonanie ďalších dôkazov na preukázanie týchto jeho tvrdení o náhlom ochorení.

19. Z uvedeného je zrejmé, že v sťažovateľovej veci vzal okresný súd do úvahy viaceré vzájomne prepojených skutočností a dôkazov a neposudzoval „ospravedlniteľný dôvod“ izolovane. Možno dodať, že predloženie lekárskej správy alebo potvrdenia nemôže automaticky a bez ďalšieho viesť k záveru o tom, že bola splnená podmienka existencie ospravedlniteľného dôvodu na odpustenie zmeškania lehoty v zmysle § 122 CSP. Ústavný súd pripomína, že v konaní o návrhu na odpustenie zmeškania lehoty konajúci súd musí „iba“ posúdiť, či sú splnené podmienky pre rozhodnutie o tomto návrhu, a v prípade, že návrhu vyhovie, pokračuje v konaní ďalej na základe ním vydaného dielčieho procesného rozhodnutia. V prerokovanej veci dospel k záveru, že uvedené podmienky sťažovateľ nespĺnil, pričom svoje úvahy odôvodnil dostatočným spôsobom.

20. Na uvedenom nič nemení ani argumentácia sťažovateľa založená na záveroch rozsudku EŠLP vo veci Nejjar proti Švajčiarsku. Ústavný súd po dôkladnom oboznámení sa s týmto rozhodnutím konštatuje, že nie je plne aplikateľné na sťažovateľov prípad. EŠLP skutočne dospel k záveru, že v tam posudzovanom prípade išlo o neprimerané obmedzenie práva sťažovateľky na prístup k súdu, ergo k porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Skutkovo však išlo o inú situáciu, keďže sťažovateľka včas podala odpor proti trestnému rozkazu prokurátora, v dôsledku čoho prokurátor postúpil spis príslušnému súdu prvého stupňa. Sťažovateľka bola súdom predvolaná

na pojednávanie s poučením, že ak sa na pojednávanie nedostaví, bude odpor podaný proti trestnému rozkazu považovaný za späťvzatý. Keďže sa sťažovateľka na pojednávanie nedostavila, súd rozsudkom rozhodol o uplatnení fikcie späťvzatia odporu, čím sa trestný rozkaz stal právoplatným a vykonateľným. Sťažovateľka podala proti tomuto rozhodnutiu odvolanie, v ktorom namietala, že sa pojednávania nemohla zúčastniť z dôvodu, že bola hodinu pred začiatkom pojednávania napadnutá. K odvolaniu priložila lekársku správu vyhotovenú o 7 dní neskôr. Odvolanie a následne aj dovolanie boli zo strany vnútroštátnych súdov zamietnuté.

21. ESLP konštatoval, že čl. 6 dohovoru nebráni osobe, aby sa dobrovoľne vzdala záruk spravodlivého procesu, či už výslovne alebo mlčky. Aby sa však takéto zrieknutie sa práva zohľadnilo podľa dohovoru, musí byť jednoznačne preukázané a sprevádzané minimálnymi zárukami zodpovedajúcimi jeho závažnosti. Nemusí byť výslovné, ale musí byť dobrovoľné, vedomé, informované a musí sa preukázať, že obvinená osoba mohla rozumne predvídať dôsledky daného konania. ESLP ďalej uviedol, že mu neprináleží rozhodovať o pravdivosti alebo dôveryhodnosti ospravedlnenia, ktoré sťažovateľka uviedla pred trestným súdom, ale postačuje mu, že sťažovateľka sa dobrovoľne nevzdala odporu, ktorý podala proti trestnému rozkazu, a svojho práva na súd. V posudzovanom prípade teda nemalo ísť o obmedzenie výkonu prostriedku nápravy, ale o obmedzenie prístupu k súdu prvého stupňa s právomocou preskúmať opodstatnenosť trestného obvinenia. V sťažovateľkinom prípade bolo na základe podaného odvolania zrejmé, že má v úmysle pokračovať v konaní a dosiahnuť súdne preskúmanie trestných obvinení proti nej.

22. Vrátiac sa späť k prerokúvanej veci, z už podaného je zrejmé, že sťažovateľ sa nachádzal v inej skutkovej pozícii. Aj napriek tomu, že v pôvodnom konaní bol okresným súdom riadne a včas predvolaný na nariadené pojednávanie, sťažovateľ sa ho bez ospravedlnenia či žiadosti o jeho odročenie nezúčastnil. Vzhľadom na to, že boli splnené podmienky podľa § 274 CSP, okresnému súdu neostávalo nič iné, ako vydať rozsudok pre zmeškanie. Procesná pasivita sťažovateľa pokračovala ďalej, keďže nevyužil možnosť podať návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie podľa § 277 CSP, a bola zavŕšená zmeškaním lehoty pre podanie odvolania proti rozsudku pre zmeškanie v zmysle § 356 písm. b) CSP. Z uvedeného nemožno dospieť k záveru, že by tieto okolnosti boli porovnateľné so správaním sťažovateľky v rozsudku ESLP, kde bolo jasné, že hoci sa na pojednávanie nedostavila, mala v úmysle pokračovať vo veci a dosiahnuť súdny prieskum svojej trestnej veci. Podstatným je, že sťažovateľka podala v zákonom stanovenej lehote opravný prostriedok (odpor), na základe ktorého deklarovala úmysel pokračovať vo veci, na rozdiel od sťažovateľa, ktorý bol prakticky po celý čas trvania súdneho konania úplne pasívny a až na základe návrhu na odpustenie zmeškania lehoty žiada o prinavrátanie lehoty na podanie odvolania. Argumentáciu sťažovateľa spočívajúcu v tom, že na základe tohto návrhu spolu s lekárskou správou a priloženým odvolaním nedošlo k dobrovoľnému vzdaniu sa práva na prístup k súdu, čím jednoznačne prejavil vôľu pokračovať v konaní a nerezignovať na súdnu ochranu, nemožno prijať. V dôsledku by to znamenalo výrazné oslabenie významu rozsudku pre zmeškanie, ako aj inštitútu odpustenia zmeškania lehoty, keď by na základe predloženého ospravedlnenia mal bez ďalšieho konajúci súd odpustiť lehotu s odôvodnením, že sa navrhovateľ dobrovoľne nevzdal práva na prístup k súdu. Takýto prístup by v neposlednom rade znamenal oslabenie zásady, že práva patria len bdelym – *vigilantibus iura scripta sunt* (o to viac v rámci uplatňovania súkromnoprávných nárokov), ako aj narušenie zásady právnej istoty druhého účastníka sporu.

23. Napokon ústavný súd pristúpil k posúdeniu námietky sťažovateľa o porušení princípu kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní, ku ktorému malo dôjsť tým, že nemal možnosť oboznámiť sa s obsahom vyjadrenia, ktoré doručil okresnému súdu žalobca.

24. Ústavný súd konštatuje, že možno súhlasiť s tým, že postup okresného súdu skutočne nebol v tomto prípade úplne dôsledný. Pri rozhodovaní o podanom návrhu na odpustenie zmeškania lehoty zo strany sťažovateľa totiž nebol povinný vyzývať žalobcu na vyjadrenie sa k tomuto návrhu, keďže takúto povinnosť mu CSP neukladá. Ako už bolo spomenuté, návrh účastníka konania podľa § 122 CSP posudzuje konajúci súd sám v rámci svojej diskrečnej právomoci. Ustanovenie § 122 CSP primárne upravuje vzťah medzi účastníkom konania (prípadne zástupcom alebo procesným opatrovníkom), ktorý zmeškal lehotu na vykonanie úkonu, z ktorého bol vylúčený, a konajúcim súdom (v ktorého právomoci je zmierniť neprimeranú tvrdosť zákona voči tomuto účastníkovi, ak sú tu objektívne dôvody, pre ktoré lehotu zmeškal), a nie vzťah medzi stranami sporu navzájom. Až sekundárne sa tento inštitút svojimi účinkami (odpustením zmeškania lehoty) dotkne aj právneho postavenia druhého účastníka konania (II. ÚS 48/2025). Pokiaľ však už okresný súd vyzval žalobcu na vyjadrenie k zmeškanému odvolaniu a návrhu na zmeškanie lehoty (ktorý bol súčasťou odvolania) a žalobca mu predmetné vyjadrenie doručil, bolo by zo strany okresného súdu správne, ak by sa s predmetným vyjadrením mal možnosť oboznámiť aj sťažovateľ a vyjadriť sa k nemu.

25. V napadnutom uznesení okresný súd v bode 3 rekapituluje obsah vyjadrenia žalobcu, v ktorom žalobca uvádza skutočnosti a dôkazy, na základe ktorých prirodzene odmieta odpustenie zmeškania lehoty v prospech sťažovateľa. V závere napadnutého uznesenia okresný súd v krátkosti spomína, že sťažovateľove tvrdenie o tom, že od 24. júla 2025 musel byť kvôli tvrdenému ochoreniu 10 dní doma, bolo spochybnené tým, že 30. júla 2025 a 31. júla 2025 podpísal pracovnoprávne dokumenty aj mimo svojho bydliska, tak ako na to poukázal žalobca vo svojom vyjadrení. Napriek tomu, že okresný súd podporne vychádzal aj z tvrdenia žalobcu, z napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd odôvodnil svoje rozhodnutie primárne na základe dôvodov už uvedených najmä v bodoch 18 a 19 tohto uznesenia. Skutočnosť, že podpis týchto dokumentov sa časovo udial v dobe, keď sa sťažovateľ snažil dokázať okresnému súdu svoje pretrvávajúce zdravotné problémy, len dopĺňa pochybnosti o existencii ospravedlniteľného dôvodu v zmysle § 122 CSP. Ústavný súd navyše dodáva, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nepopiera podpis týchto dokumentov v daných dňoch a argumentuje len tým, že podpis dokumentu takéhoto charakteru nevyžaduje rovnakú fyzickú a mentálnu kondíciu v porovnaní s vykonaním procesného úkonu v podobe odvolania. Takáto argumentácia však nie je spôsobilá spochybniť závery okresného súdu.

26. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že pochybenie okresného súdu v podobe procesného postupu, ktorý neumožnil sťažovateľovi reagovať na vyjadrenie žalobcu k návrhu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania (aj napriek, že nebolo jeho povinnosťou vyzývať žalobcu na podanie vyjadrenia k tomuto návrhu), nedosahuje takú intenzitu, aby bolo spôsobilé zasiahnuť do podstaty základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

27. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd dospel k záveru, že námietky sťažovateľa neodôvodňujú prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, pretože sú zjavne neopodstatnené. Za zjavne

neopodstatnenú možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

28. Ústavný súd na základe už uvedeného odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2026

Peter Molnár
predseda senátu